

Deze liefde van God...

De liefde van God, die Hij ons Zelf bewijst in Romeinen 5:8 is een belangrijke stap voorwaarts in de onthulling van Hemzelf. De diepte van Gods liefde kon pas geopenbaard worden, toen Hij Zijn Zoon gaf voor zondaren.

De liefde van God ging uit naar Jakob – Romeinen 9:13 *Jakob heb ik liefgehad, maar Esau heb Ik gehaat*; hierin wordt Maleachi 1:2 aangehaald. Deze liefde was gedeeltelijk; de openbaring was nog incompleet. Tevens was die liefde selectief. Het kan ons helpen de liefde van God voor zondaren te begrijpen als wij nadenken over Zijn liefde tot Jakob. De eigenschappen van die liefde stralen ook in de grotere tentoonspreiding van de liefde van God.

Jakob heb Ik lief

De schrijver van Hebreeën refereert aan Ezau's 'wereldse' onverschilligheid ten opzichte van het eerstgeboorterecht (Hebreeën 12:16). Hierin kunnen wij zeer zeker een reden ontdekken voor de uitspraak van God: *'Ezau haat Ik.'* Vanuit puur menselijk standpunt gezien is het heel lastig om veel superioriteit in Jakob te ontdekken. Zijn passie, – zijn grote interesse in het eerstgeboorterecht en de eraan verbonden zegen, valt op zichzelf te prijzen. Jakob handelde echter volgens zijn eigen plannen; dat kunnen wij niet waarderen. Terecht voelen wij aan dat Jakobs verlangen naar de dingen van God niet gepaard ging met de wens om te wandelen in Gods wegen.

Voordat de tweeling geboren werd, beloofde God, dat de oudste, Ezau, de jongste, Jakob, zou dienen (Genesis 25:23). Rebekka en Jakob waren echter niet tevreden met het eenvoudigweg berusten in Gods uitspraak. Zij voelden het zo, dat zij Hem wilden helpen bij het vervullen van Zijn woord.

Er is werkelijk nauwelijks iets aantrekkelijks in Jakobs karakter, wat ons aanspreekt als iets dat Gods liefde oproept. En dat nu is juist het punt waar het om draait! *Gods liefde voor Jakob is niet gebaseerd op iets in Jakob, zelfs niet op Jakobs verlangen naar Gods zegen. Zij is gebaseerd op iets in Gods hart, op iets in God Zelf, in plaats van op iets in Jakob.*

Zij is gebaseerd op wat God Zelf in deze ‘hiel’¹ zou bewerken; Hij zou Jakob in een Israël² veranderen.

Wij zien dus dat God Zijn liefde toont door de zegen te beloven aan degene die er naar aardse maatstaven gemeten geen recht op had. En dat werd gedaan vóórdat Jakob geboren werd, opdat zijn gedrag en zijn gezindheid later er geen invloed op konden hebben. Zijn verlangen naar de dingen van God en zijn eigen wil en zijn eigen plannen om de belofte *zelf* te vervullen, brachten geen verandering achteraf bij God teweeg.

Gods liefde voor Jakob kan niet volledig begrepen worden als zij op een of andere manier in verband zou staan met iets, dat Jakob deed of met iets – wat dan ook maar – dat iemand zou kunnen bedenken, op grond waarvan die liefde verdiend zou zijn.

Juist omdat hij als tweede geboren werd en juist omdat hij zo’n bedrieger en zo’n lage persoonlijkheid was, werd hij een ideaal voorwerp voor Gods liefde. Hier hebben we werkelijk iemand die waarachtig en vastberaden een principe van Gods liefde illustreert: de zegen van Jakob en zijn omvorming tot een Israël dat een zegen voor anderen zou worden, tot eer van God, zou het resultaat van het werk van Gods liefde worden. Zo zou er geen enkel misverstand kunnen bestaan omtrent de Veroorzaker van deze vervulling en omvorming.

Wij zouden juist in Ezaü veel hebben gevonden, dat tot eer van hem zou zijn als God hém tot speciaal voorwerp van Zijn liefde gemaakt had, maar niet in Jakob. Wanneer Jakob eenmaal ingaat in de volle genieting van zijn zegen samen met zijn nageslacht, dán zal de volle betekenis en heerlijkheid van Gods uitspraak van liefde begrepen worden (zie Openbaring 3:9). Dán zal Ieue Alueim hen vernieuwen in Zijn liefde en over hen juichen met jubel (Zefanja 3:17).

God echter bewijst Zijn liefde

‘God echter bewijst zijn liefde jegens ons, doordat Christus, toen wij nog zondaren waren, voor ons gestorven is. Dit vers (Romeinen 5:8)

¹ De naam Jakob luidt in het Hebreeuws: *I oqb* = *hiel*; maar ook: ‘die te slim af is’ [Red.]

² Hebreeuws: *isra êl* = oprecht met God [Red.]

presenteert Gods liefde in haar allerheerlijkste licht. Hier worden niet alleen de ‘Jakobs’ van deze wereld, maar ook de ‘Ezau’ omarmd door de liefde van God.

De achtergrond voor Romeinen 9:13 is de afvalligheid van het volk dat afstamt van Jakob. Net zoals Saulus van Tarsus wensten zij *anathema*³ (NBG: verbannen) van Christus te zijn (9:3). Dus toen Paulus de woorden van Maleachi 1:3 aanhaalde, herinnerde hij zowel zijn lezers als zichzelf eraan dat God Jakob nog steeds liefhad. Dat geldt zowel voor het individu als voor het hele volk. Beiden trachtten door eigen plannen de beloften naar zich toe te trekken. Maar God – in Zijn liefde voor hen – zou hen allen nog steeds redden, juist door die redder die zij verwierpen (Romeinen 11:26).

De achtergrond voor Romeinen 5:8 wordt gevormd door de oneerbiedigheid en ongerechtigheid van heel de mensheid, die – op zichzelf genomen – de goddelijke verontwaardiging en toorn opriep (Romeinen 1:18). Met aanhoudende eerlijkheid toonde Paulus in Romeinen 1:18 tot en met 3:20 onze zondigheid aan. In hoofdstuk 3:23 vat hij dit samen met de ernstige aanklacht: *‘Want allen zondigden en missen de heerlijkheid van God.’* Wij zitten in de problemen en op vele manieren zijn wij er erger aan toe dan Jakob. Wij leven vandaag de dag in de 21^e eeuw wellicht dichter bij de situatie van de heidenen in de eerste eeuw dan onze ouders aan het begin van de 20^e.

Onze veronderstelde onafhankelijkheid (ik heb het dan over een bij de mensheid als geheel overheersende gedachte) heeft ons een gevoel van eenzaamheid bezorgd, van gescheiden zijn van God en van de wortels van het geloof. Ons ontbreekt wat Jakob en Ezau beiden hadden, een gezonde blootstelling aan de openbaring van God. Natuurlijk, Ezau waardeerde dit niet zoals dat had gemoeten, in elk geval niet met betrekking tot het eerstgeboorterecht, maar dat betekent nog niet dat hij de waarheid van wat God zei, niet accepteerde. Hij was zelfs erg boos toen Jakob hem de zegen door een truc ontnam.

De mensheid van vandaag echter worstelt zelfs met de vraag over het

³ Grieks: *ana thème* = *op-plaatsen*: in de ban doen; oorspronkelijk gebruikt voor personen, die men bij plagen door vertoornde goden als zoenoffer offerde.

bestaan van God, laat staan met de waarheid van Zijn woord. De mensen zijn niet alleen niet geïnteresseerd in de dingen van God, zij betwijfelen of er welke zulke dingen bestaan! En in die situatie lezen zondaren vandaag de dag de woorden: *'God echter bewijst zijn liefde jegens ons, doordat Christus, toen wij nog zondaren waren, voor ons stierf.'*

Het is moeilijk vast te stellen wat het meest verbazingwekkende van dit evangelie is. Draait het om het feit dat Gods liefde voor *zondaren* is? Of gaat het erom dat Gods liefde voor zondaren gecentreerd is in *de dood van Zijn zoon*? Of is het het belangrijkste dat Gods liefde, gecentreerd in de dood van Christus, liefde *voor ons* is? Elk punt op zich is zeker verbazingwekkend en wonderlijk op zichzelf. Samen tonen zij Gods liefde die Hij bewijst en aanbeveelt voor ons hart en leven.

Toen wij nog zondaren waren

In Romeinen 2:11-13 lezen wij: 'Want er is geen aanzien des persoons bij God, want wie zonder wet zondigden, zullen ook zonder wet verloren gaan, en wie in de wet zondigden zullen door de wet geoordeeld worden. Want niet de hoorders van de wet zijn rechtvaardig voor God, maar de daders van de wet zullen gerechtvaardigd worden.' Dit staat er klip en klaar. Degene die doet wat de wet zegt wordt gerechtvaardigd. Maar het probleem is dat niemand de wet volmaakt houdt. Dus: 'door werken van de wet zal geen vlees gerechtvaardigd worden' voor God (Romeinen 3:20). De enige individuen die overblijven zijn zondaren. Dat omvat de totale massa van de mensheid. Niemand van ons heeft recht op rechtvaardiging. Wij zijn totaal afhankelijk van God en de actie van Zijn liefde, uitgevoerd in de dood van Christus.

Dus, net zoals de zegen aan Jakob beloofd was, vóórdát hij geboren werd en noch goed noch kwaad had gedaan, zo heeft God ons lief zonder dat het iets te maken heeft met wat wij in onszelf zijn of geworden zijn. Het feit dat wij zondaren zijn, onderstreept deze eigenschap van Gods liefde. Zij is totaal onafhankelijk van wat wij doen of deden. Zij heeft niets te maken met onze idealen of ethische normen. Zij hangt volledig van God af en kijkt vooruit naar wat *Hij* in ons tot stand zal brengen.

Op deze manier neemt Gods liefde het over in ons leven en denken.

Zij is in ons hart uitgestort (Romeinen 5:5) voor onze zekerheid en voor het vertrouwen in verwachting van alles wat God voor ons bereid heeft in de toekomst en voor nu al in ons leven (Romeinen 5:3 en 4; 8:31-39).

Omdat Gods liefde onafhankelijk van ons karakter is, wordt ons karakter veranderd door die liefde. Ons karakter zal er niet op vooruit gaan, als wij inderdaad denken dat God ons uitkiest en ons zegent, omdat wij beter zijn dan iemand anders. Als wij eenmaal begrijpen dat Gods liefde volledig van Hemzelf afhangt en van Zijn geschenk van Zijn Zoon ter wille van ons, dan zijn wij in staat voor Hem te leven (Romeinen 6:11; 2 Corinthiërs 5:15).

Wij zijn nu de illustratie van Gods liefde voor Jakob gepasseerd. De situatie rond Jakob is niet langer voldoende om de heerlijkheid van Gods liefde voor ons te prediken. Wij moeten nu *'met onbedekt aangezicht'* een blik slaan in *'het evangelie van de heerlijkheid van Christus'* (2 Corinthiërs 3:18; 4:4) om te groeien in de erkenning van deze liefde van God, die Hij ons aanbeveelt.

Christus stierf

Paulus heeft de boodschap aangaande de dood van Christus hier in Romeinen 5 zorgvuldig ontwikkeld. Eerst zegt hij, dat Christus voor krachtelozen stierf, dat wil zeggen voor de zwakken en voor hen die tekort schieten (Romeinen 5:6). Hieruit spreken de liefdevolle barmhartigheid van God en Zijn diepe en waarachtige medelijden, die soms op andere manieren zichtbaar werden in de Schrift (zoals in het geval van Jakob). Maar nu worden we ervan overtuigd dat deze goddelijke bewogenheid voor de krachteloze mensheid ligt in de dood van Christus. Want het evangelie is Gods *kracht* tot redding (Romeinen 1:16,17).

Verder leren wij, dat Christus voor de oneerbiedigen stierf. Hier komt een Ezaü naar voren, die het eerstgeboorterecht verachtte, maar ook een Jakob die op zijn eigen gedachten vertrouwde. Zo komen wij tot een positie, waarin wij iets zien van Gods liefde, wat niet te zien was in de liefde van God tot Jakob of tot Israël. Wij moeten even een pauze inlassen en de tijd nemen om het allemaal in ons op te nemen. Het is een beetje verwarrend en welhaast niet te bevatten. God heeft lief zelfs als Hij tegelijkertijd haat!

Teneinde ons de noodzakelijke pauze te geven om erover na te denken, maar ook om ons te helpen worden we teruggebracht in de wereld van de menselijke omgang met elkaar. *'Want nauwelijks zal iemand voor een rechtvaardige sterven, want ter wille van een goede man zal misschien iemand durven te sterven ...'* (Romeinen 5:7). Het is mogelijk dat mensen tot hiertoe willen gaan in hun liefde. Maar Gods liefde gaat veel verder. Toen wij nog zondaren waren (zowel krachteloos als oneerbiedig), stierf Christus ter wille van ons!

Dus, in de dood van Christus kunnen wij zien dat God ons *altijd* liefheeft, zelfs wanneer Zijn haat getoond wordt in afwijzing en toorn. Dit vormt het hart van Gods plan en doel voor de mensheid, en hierin wordt Gods hart zichtbaar.

Ter wille van ons, voor ons

De woorden 'ter wille van' spreken van een zegen. Het was voor ons, ons ten goede, dat Christus stierf. En toch was er niets in ons dat deze zegen tevoorschijn moest brengen. In ons was alles dat eerder haat dan liefde zou oproepen! Sommigen hebben Gods liefde alleen als een offer gezien, God Die opgeeft wat Hem het kostbaarst is, om de intensiteit en serieusheid van Zijn gevoelens te tonen. Maar de dood van Christus is niet *een beeld* van Gods gevoelens van liefde: het *is* de liefde van God, die bewezen wordt. Het is Gods liefde in actie.

God heeft niet slechts een gevoel van liefde naar ons toe. Als dat alles zou zijn, zou het geen goddelijke liefde zijn. Gods liefde moet in actie komen en iets tot stand brengen. De dood van Christus moet iets voor ons doen als het Gods liefde voor ons is.

Dus toen Christus voor zondaren stierf, deed Hij iets dat goed voor de zondaren zou zijn, niet alleen voor afzonderlijke mensen zoals een Jakob of voor zijn nageslacht, maar voor allen die zondaren zijn. Het zal *'rechtvaardiging ten leven'* (Romeinen 5:18) opleveren. Het zal ons als rechtvaardigen inzetten (Romeinen 5:19). Het zal ons leiden tot de heerlijke vrijheid van de kinderen van God (Romeinen 8:21). Uiteindelijk zal het leiden tot: God alles in allen (1 Corinthiërs 15:28).

Unsearchable Riches LXXXI blz. 29-35
Dean H. Hough